

Lương Sĩ Hằng

Đẹp Bỏ Tự Ái

Đẹp Bỏ Tự Ái

Montréal, ngày 29 tháng 3 năm 1981

Thưa các bạn,

Chúng ta lại tiếp tục xét tại sao chúng ta phải tu? Tu để làm gì? Từ bé đến lớn, chúng ta được sự nâng niu của cha mẹ, sung sướng, cơm no áo ấm. Rồi qua những cái truông thử thách, những bài học đau đớn, mới thấy rõ rằng : mình bất tài! Trước kia mình cho mình là thông minh, học giỏi, nhưng mà ngày nay mình là bất tài! Bất tài ở chỗ nào? Càng ngày các bạn càng tu càng thấy các bạn thiếu sáng suốt! Vì thiếu sáng suốt mà thôi và sự sáng suốt đó, đâu có phải lấy đèn rọi được. Sự sáng suốt đó do trong duy thức, trong

chơn tâm của các bạn nó phát khởi ra mới có sự sáng suốt. Cho nên muốn có sự sáng suốt, chúng ta phải hành. Mà hành rồi chúng ta phải buông bỏ những cái gì ô trược, tham lam, tự ái mà có thể gây cho nội tâm chúng ta càng ngày càng tăm tối, càng bức tức, vì sao? Vì chúng ta không biết sử dụng sự sáng suốt để điều khiển lục căn lục trần. Sự sáng suốt của bạn là phần hồn chánh thức của các bạn, là bộ chỉ huy, điều khiển cái thể xác, trong đó nó có lục căn lục trần. Nó có cái phàm tánh ngu muội, mà các bạn chịu điều khiển nó thì lần lần nó phải tự giải và nó tiến tới sáng suốt tốt đẹp.

Trong cái trung dung tiến hóa đó, nó mới phá mê phá chấp được. Cho nên các bạn cứ luận xét mãi, cũng nói phá mê phá chấp, muốn trở về Phật Tiên, muốn trở về một vị Bồ Tát, nhưng mà các bạn không chịu lìa cái bản tánh ô trược đó, tăm tối đó, thì làm

sao các bạn đến với cái cảnh mà người ta sắp sẵn và những người tiền bối đã và đang đi. Cho nên chúng ta tu, nhiều người ao ước, được gặp chư Phật chư tiên. Nhưng mà các bạn vui lòng xét lại chư Phật chư tiên đã qua những cơn gì? Qua nhiều cơn vày xéo tâm cang tì phế thận. Tư tưởng các giới đều phải được thanh lọc mới đi tới thanh nhẹ.

Còn mình chúng ta là người đời, sống tạm bợ ở trong cái cảnh này sống trong sự ỷ lại chậm tiến, rồi lại vun bồi phần tự ái xấu xa, tự chôn lấy cái tâm thức sáng suốt trong cái cơn thử thách, để cho chúng ta thực hiện từ bi thương yêu và xây dựng. Tới giờ phút đó, lại không làm được. Một phút khắc đưa các bạn xuống rồi. Cho nên trước kia ông Tư cũng nói, nếu tôi nói là nói quá nhiều. Còn ông Tư đã nói rằng, khi tôi đang đi, đi trên không trung, đi trên cảnh tươi đẹp ở bồng lai tiên cảnh mà tự nhiên rớt xuống cái

đùng! Đó là kêu bằng hạ tầng công tác. Tại sao tôi đang đi lại bị rớt? Cái đó là thật sự chơn lý rõ rệt. Chứ hằng đêm các bạn đang thiền đây này, các bạn đang đi, rồi các bạn rớt, các bạn thấy chưa?

Khi các bạn bước vô ngòi thiền thì các bạn thấy nhẹ lắm. Cái đầu các bạn lâng lâng lâng lâng lân lân đi lên, rồi tự nhiên nó làm cho đầu các bạn nặng, rồi các bạn bị rớt. Trong đó nó có những sự tự ái tâm tối, nó lôi cuốn trở lộn lại, giải tỏa chưa chưa thông nội tâm nội tạng, thành ra nó hồi trở lộn lại. Vì sao? Vì luồng điện của các bạn ra, thì Bề Trên ,luồng điện Bề Trên nó nhẹ hơn, các bạn vượt không khỏi, chỉ có bao nhiêu đó mà trở lại mà thôi! Cho nên tất cả cái gì, cái việc gì tôi đã nói rằng ồn ồn ào ào, rồi cũng chấp nhận, nó có cái lý do rõ rệt, rồi giải thoát tiến hóa chứ không có gì mà phải lo âu. Cho nên các bạn đã có gia đình , có con cái, có chồng có vợ, luôn luôn

gặp phải những cái chuyện kêu là rắc rối. Chuyện đời cũng vậy! Cái đó rất tốt không sao! Chúng ta tìm tới, chúng ta chung đụng, để tìm hiểu cái bản chất của chính ta. Chứ đừng có nên đi tới sự tằm tối rồi tự ràng buộc mình, mà tiến không được.

Cho nên thường thường tôi nhắc các bạn, tu mà các bạn không sửa được cái bản tánh tự ái của các bạn thì các bạn có đi tu cũng vô ích, mất công, không làm gì được đâu. Đẹp được tự ái các bạn mới thấy sung sướng. Tất cả đều là hòa đồng thương yêu, chẳng có gì mà đáng trách. Cho nên chúng ta có cơ hội đàm đạo, có âm thanh, để nghiên cứu và tiến hóa. Cái sự thật là cái gì? Thực chất của mọi sự việc là cái gì? Cái sự chánh đáng của nó là cái gì? Chỉ có bao nhiêu đó thôi! Chứ không nên để tâm vào những cái sự động loạn, rồi tự gây phiền phức cho chính mình. Cho nên chúng ta tu để làm gì? Tu thì phải sửa tánh,

sửa tánh rồi minh tâm. Càng minh tâm càng kiến tánh. Cho nên nhiều bạn bây giờ đã bắt đầu thấy sự sai lầm của chính mình. Chính mình đã gây phiền phức cho mình, chứ ai dám vô trong nội tâm nội tạng mà gây cho mình? Chính mình! Cho nên chúng ta học bài nào cũng đáng bài này! Ở thế gian còn có chỗ chạy chối. Ở địa ngục thì hết chỗ chạy chối. Phải học chứ không có nói, tránh né gì được hết thảy. Sự gian xảo của chúng ta không có thể nào mà dối trá người khác được. Chấn chấn là phải bị, phải học.

Cho nên các bạn càng ngày càng thấy rõ. Cho nên gần đây chúng ta cũng có tìm được một hai cuốn sách nói về Địa Ngục Du Ký, để cho các bạn thêm tài liệu và thấy rõ rằng, có cái cảnh ở bên kia, không phải là một người xác nhận, nhiều người đã xác nhận. Rồi lần lượt các bạn sẽ đọc, trong đó là một cái đường cho các bạn tiến. Thêm một cái tài liệu

quí báu để cho mình tự tu tự tiến. Cho nên chúng ta không bị sai lầm nhờ những người đi trước đã đi con đường thẳng thắn và đi tới và ăn năn hối cải, giải tỏa những sự mê muội tăm tối của chính họ. Thì cái đó là cái gương lành tới với chúng ta. Cái việc bữa nay xảy tới cho chúng ta là Thượng Đế đã ban cho chúng ta một bài học. Chúng ta phải bình tâm xét, nghiên cứu, coi bài học này hay dở, tôi có khả năng vượt qua không? Đó mới thấy trình độ của mình tới đâu. Cho nên bài nào chúng ta cũng phải học, không có cái gì kêu bằng xấu, mà chẳng có cái gì kêu bằng tốt. Cái nào tốt cuộc cũng phải học hết. Tốt cũng phải học mà xấu cũng phải học. Rồi nhiên hậu các bạn mới được quân bình, mới được thông suốt, mới được an tịnh, mới thấy sự thương yêu giá trị! Và thấy sự sáng suốt của chính bạn, thấy phần hồn của bạn, thấy sự thương yêu của cha mẹ, thấy sự thương yêu của các giới đã vì mình. Mình đã thiếu nợ cả càn khôn vũ

trụ, ngày nay mình không nên tiếp tục thiếu nợ nữa. Phải cố gắng, cố gắng để giáo dục lục căn lục trần, để cho nó dẹp tự ái, rồi nó phải lo làm lung, rồi nó đền bù những cái gì mà nó đã thiếu sót. Thì các bạn mới mong có cơ hội tiến hóa, chứ còn không, các bạn xuống dưới kia, rồi một ngày kia, các bạn cũng phải bắt các bạn làm việc. Chứ không phải các bạn đi xuống làm ông tiên liền được đâu.

Cho nên chúng ta tu cũng vậy, các bạn đã phát tâm cứu độ người khác, các bạn đã phát tâm độ người, giúp người tu, điều rất cao quý. Đó là một công tác, đó cũng là một đường lối để chuộc tội cho chính mình. Phát tâm độ từ người tu, cái đó là quý lắm, rất cao quý, rất tốt. Cái đó là cái việc làm siêu phàm, vì sao? Vì các bạn đã thực hành và các bạn đã đi tới rồi. Từ động loạn các bạn đã lần lượt chiếm đoạt tới thanh tịnh lần lần. Các bạn thấy càng ngày

càng yên ổn, càng ngày càng sáng suốt lại các bạn muốn trao lại cái chìa khóa cho người khác! Nhiều bạn nói rằng tôi tu, hai chục năm về trước thì ngày nay tôi khá lắm rồi! Đó cho nên khi mà các bạn hiểu được cái đó thì các bạn mới thấy giá trị của chính bạn. Nếu mà chính bạn không dày công, thì làm sao mà các bạn tu được. Các bạn tu bỏ sửa chữa, các bạn trở nên một vị đại hùng, đại lực, đại từ bi. Học cái dũng của Trời Phật để đi tới tha thứ thương yêu. Cái tha thứ đó là dũng, đại dũng đó bạn ơi! Nếu mà các bạn không biết tha thứ, không biết đại dũng là cái gì, còn ôm lấy cái chấp thì yếu hèn quá xá, đâu có làm gì được!

Cho nên lắm khi các bạn cũng kẹt ở trong gia đình, Bề Trên cũng biết. Nhưng mà giáo dục lần lần để đi tới, nay chút, mai chút, rồi cho các bạn đặng nữa. Khi mà các bạn được thoát ra thấy thanh nhẹ,

lại phải đặng nữa. Để chi? Để thử coi các bạn thực chất đã nhẹ chưa, đủ lực lượng thanh nhẹ chưa? Đã phát tâm từ bi chưa? Phát tâm tha thứ chưa? Giống như đôi môi các bạn đã nói, tâm thức các bạn đã mở, nó hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ chưa? Cái sức chịu đựng vô cùng của các bạn hết sức giá trị, hết sức văn minh, hết sức tối tân. Cái phần đó, các bạn không nói, các bạn thanh tịnh. Nhưng mà rốt cuộc rồi, mọi sự đều khắc phục hết, yên ổn, không có cái gì! Tôi đã nói ồn ồn ào ào rồi rốt cuộc chẳng có cái gì, không có cái gì quan trọng hết. Nhưng ở thế gian, phải có trật tự. Nếu mà chúng ta không có trật tự thì không có làm ra một đồ vật, để khuyến tâm con người, hướng về sự đoàn kết trước, rồi mới kêu bằng tìm được lối thoát để tu hành!

Chúng ta đã mang một cái thể xác, vạn linh kết thành một cái thể xác, đầy đủ sự chiếu diệu đoàn

kết từ tâm linh cho đến vật chất, cao quý biết là bao nhiêu, nhưng mà chúng ta quên ta, chúng ta cứ nhớ cái chuyện bên ngoài, đề phòng chuyện bên ngoài, họ sẽ giết tôi, họ sẽ hại tôi, này kia kia nọ. Đó là tự tạo sự tằm tối cho chính mình! Nếu chơn tâm chúng ta ngay ngắn thì chẳng có gì phải sợ. Dù cho họ có giết đi nữa, mình giữ cái sáng suốt. cái sáng suốt đó vẫn còn đời đời bất diệt. Các bạn có cơ hội để đọc Địa Ngục Du Ký, thì các bạn thấy, bao nhiêu tội ác rồi cũng cho luân hồi, hay là bị giam hãm và cho tiếp tục cho học hỏi. Chứ tan rã đi cách mấy đi nữa, cũng có một cơ hội để hồi sinh, để chi? Mục đích để làm gì? Thượng Đế ban cái cảnh đó để làm gì? Ban cái cảnh đó để cho mọi người tự thức giác, mọi tâm linh phải tự thức giác. Sau một cơn hành hạ vô cùng mới thức giác tới vô cùng!

Cho nên chúng ta ở đời, biết bao nhiêu sự vầy

xéo. Các bạn có vợ có con, có chồng có con, biết bao nhiêu trở ngại hằng ngày các bạn. Rồi các bạn nhờ cái tu thì giải tỏa lần lần, rồi các bạn bước tới một bước, hai bước, rồi nó kéo lùi lại năm ba bước. Bắt các bạn cũng phải chấp nhận. Cái nghiệp các bạn, nghiệp chồng nghiệp con, nghiệp vợ nghiệp con, nó ôm nó lôi nó kéo các bạn, các bạn cũng phải chịu, chấp nhận, học cái nhẫn. Rồi từ cái nhẫn đó nó mới tiến tới sáng suốt rồi thực hiện từ bi. Rồi nó thấy nghĩa là, trong cái thanh tịnh là khởi đi đâu hết, khởi bước đi đâu hết. Khi các bạn thanh tịnh rồi là lấy hư không làm đích rồi, không cần bước đi đâu, không cần phải xuất hồn, không cần phải đi đâu nhưng mà phải làm sao giữ tâm thanh tịnh. Thì lúc đó các bạn mới là phân thân làm việc ở các nơi! Đi tới hư không đại định rồi, thì các bạn làm việc các nơi được. Cho nên sự sáng suốt nó về với các bạn. Rồi các bạn sẽ bị thử thách ở bên trên. Bề Trên sẽ thử thách các bạn, sẽ

xua đuổi các bạn. Đó cũng như ông Tư đã nói rằng, tôi đang đi mà tự nhiên hạ tầng công tác, không đi được. Đó là một sự xô đuổi, mà đó là thử thách. Mà nếu chúng ta chấp nhận tiếp tục đi nữa thì chúng ta được hưởng cái thanh quang điện lành của Bề Trên chiếu hóa cho chúng ta. Càng thụt lùi, càng tiến tới! Càng thụt lùi, càng tiến tới!

Trì chí trong thanh tịnh thì tự nhiên chúng ta hưởng, ta tiến vào trong sự thanh tịnh sẵn có, ta hưởng cái thanh quang điện lành. Chứ không phải ta bị xô đuổi rồi ta chạy chọt như người phạm, không được! Nhiều người không hiểu, lo cúng la quã, lo xin ơn trên này kia kia nọ, vô ích! Đó kêu là chạy chọt. Còn cái sự thanh tịnh của các bạn mà tự đạt được rồi thì các bạn thấy, giải quyết tất cả mọi sự việc, đâu có cái gì phiền muộn nữa, đâu có gì lo âu nữa, bằng ta mất sự thanh tịnh.

Cho nên Đức Thích Ca đã thành công và Đức Thích Ca đã để lại gì, kêu mọi người phải cố gắng trở về với sự thanh tịnh, hư không đại định, thì nhiên hậu tất cả sẽ được phát triển, sẽ được tiến hóa thông suốt. Những đấng đã trọn lành, nếu mà không chiếm được cái thanh tịnh, không bao giờ họ chịu nổi những cái cơn vày xéo, những cơn đau khổ. Quan Âm chẳng hạn, các vị tu đều gặp đại nạn. Trong cái đại nạn đó mà họ chấp nhận được rồi là họ tiến hóa chớ không có gì hết! Cho nên các bạn đừng lo, đừng có buồn, vô ích! Sửa mình đi, hiểu mình đi. Tôi sai chẳng có ai sai. Các bạn chê bạn sai thì các bạn càng thấy rõ hơn nữa. Đừng cho các bạn là đúng thấy không? Cho nên sự giáo dục của Bề Trên, không phải là ta muốn làm là được đâu, nó có ngày có giờ, nó xui khiến cái chuyện đó nó tới cho bạn.

Đó là Bề Trên đã qui định như vậy. Trong cái

giờ phút đó nó làm cho các bạn bực bội. Mà nếu các bạn hiểu được sự thanh tịnh có thể không chế được sự động loạn thì cao quý biết là bao nhiêu, sáng suốt biết là bao nhiêu. Các bạn học tới vô cùng thanh nhẹ, biết bao nhiêu sự kích bác nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn cũng phải giải được, là vì nhờ gì? Nhờ sự thanh tịnh, công phu hằng đêm của các bạn, sự dày công của các bạn, hướng thượng, vị tha, thương yêu tất cả mọi người, đang đắm chìm trong bể khổ, không biết quê hương là gì, không biết lối về là gì? Các bạn đã nhòa được ánh sáng, các bạn đã hiểu được Thượng Đế, các bạn hiểu được chư Phật chư Tiên, bây giờ chờ ai bây giờ? Chờ chính bạn đến nơi mà thôi! Chứ đâu phải chờ chư Phật chư Tiên đến kiếm các bạn. Mà chờ các bạn dời gót ngọc đến để đánh lễ Ngài mà thôi. Cho nên Bề Trên rất thương xót chúng ta, thương yêu chúng ta, nhiều khi rơi lụy để cảm động trong lòng của chúng ta. Vì sự sai lầm đen tối của

một chút trong sự mê chấp và nó chậm tiến rồi nó đem lại sự bực bội của nội tâm, ăn không ngon, ngủ không yên! Rồi toàn ra, các bạn dọn ra xem, nguyên là chuyện không đáng không, không có chuyện gì đáng kể cả. Suốt cả một cuộc đời của các bạn, các bạn hết một cái nghề chánh trị, chém giết lẫn nhau thấy quan trọng nhưng mà rốt cuộc không có cái gì đáng hết! Có cái đáng nhất là cái thanh tịnh mà thôi. Làm sao chiếm đạt được sự thanh tịnh đó? Khi mà các bạn đạt được sự thanh tịnh rồi, các bạn thấy tất cả, yên đi! Rồi nó sẽ xong, không có sao!

Cho nên chúng ta phải trì chí tu, chúng ta con người tu về vô vi thì vô là không, vi là cái chuyện nhỏ nó cũng chẳng còn, không có cái gì quan trọng. Nhưng mà giáo dục lẫn nhau, nhiều khi lời qua tiếng lại. Đó là sự trao đổi về thanh quang. Bề Trên đã cho chúng ta có cơ hội đàm luận để trao đổi tiến

hóa. Thì bất cứ chỗ nào chúng ta cũng có thể học. Đối với người bạn thường chúng ta cũng học được, chứ không phải nói gì bạn tu. Một cái âm thanh đang kêu gào ở không trung đó, chúng ta đang nghe đây, chúng ta cũng học. Nếu chúng ta đạt được thanh tịnh là chúng ta học tất cả.

Cho nên các bạn, trong giờ thiền các bạn, những tiếng ồn ào xung quanh các bạn, các bạn cho những tiếng đó là bạn thì không bao giờ các bạn còn động nữa. Những tiếng gay gắt ở xung quanh đó là những tiếng đó của bạn, vì bạn có thể nói và bạn có thể đặt điều và bạn có thể làm y như những người đã làm, thì bạn hòa đồng với họ thì thấy té ra họ cũng như mình, không có gì! Khi mà các bạn được thanh tịnh rồi, các bạn tưởng họ là mình thì các bạn đã trao đổi sự thanh quang cho họ rồi. Các bạn đã đạt được cái hạnh bố thí. Mà các bạn còn đóng cửa lại giận hờn

thì các bạn đâu còn có cái hạnh bồ thí. Xưng danh là tu là hành, là nghiên cứu đạo pháp nhưng mà rốt cuộc các bạn còn giận hờn thì cái giá trị các bạn để đâu? Cho nên trong sự sai lầm đó, trong bạn đạo chúng ta đều bị hết thảy, cho nên chúng ta nghiên cứu, để tránh cái đó!

Cho nên tôi lại khuyên các bạn niệm Phật, niệm, thường niệm, vô biệt niệm, để tránh, tránh tất cả những sự sai lầm chính mình có thể tạo cho mình! Đó cho nên chúng ta phải nghiên cứu và cũng phải do cái sự công phu để đưa lại sự bình tâm. Và cái Pháp luân thường chuyển là ổn định mọi tạng, rồi trụ hóa cái thanh quang sáng suốt, hòa cảm hư không đại định thì các bạn chỉ mở nụ cười, để đối phó bất cứ tình trạng gì xảy đến. Còn nếu các bạn tu cao, nhẹ hơn, thì các bạn bắt buộc, trường hợp phải bắt buộc, có nhiều trường hợp nghiêm nghị để ban thanh điện

cho đối phương. Vì nó đã yếu hèn, các bạn phải ban. Nhiều khi thấy các bạn nói như hung hăng nhưng mà nói rồi các bạn trong tâm không chấp, không nhớ điều đó là tự nhiên, Bề Trên đã mượn bạn mà ban thanh quang cho đối phương. Mà đối phương nghe những lời nặng nhọc của bạn nhưng lại vui! Thì các bạn thấy rằng, cái chuyện của Bề Trên đã làm, chứ không buồn. Cho nên tôi ở Việt Nam, đã được những cái thanh điện của Cha xuống thế gian, mà nhập xác nhiều người và đã về với tôi rồi nhiều khi hung hăng, chửi mắng đủ thứ hết, để coi thử trình độ tôi đến đâu. Nhưng mà tôi thấy càng sung sướng nhẹ nhàng. Bởi vì hồi nào đến giờ, các bạn đều yêu thương tôi, kính nể tôi, không ai dám chửi trên đầu tôi. Nhưng ngày này có người ta chửi, tôi mừng quá! Tôi thấy có cơ hội để thử tâm tôi, coi thử phần sáng suốt tôi đến đâu, thanh nhẹ tôi đã đến đâu. Và tôi thấy tôi hòa cảm được cái ý chí của Ngài.

Thật sự Ngài đã giúp đỡ tôi bằng cách nào. Tôi thấy một sự kỳ diệu mà tôi đã từng mong ước từ bao lâu. Cũng như các bạn bây giờ cũng từng mong ước từ bao lâu. Nhưng mà Bề Trên đang cho các bạn chuyển trong gia đình, ngộ sự đau khổ, được sự vầy xéo của gia cang, vợ con, chồng con, để các bạn biết rằng, đó là ý chí của Thương Đế, đang chuyển và đang sửa tâm bạn và cho các bạn tiến. Một cơ hội rất quý giá. Nếu các bạn đạt được thanh tịnh thì các bạn càng thương yêu chồng con hơn, càng thương yêu vợ con hơn, càng tìm cách để xây dựng và giúp đỡ nó cũng như Bề Trên đã và đang tìm đường lối giúp đỡ chúng ta, thấy rõ chưa?

Cho nên nhiều khi những bạn tu khá rồi, có thanh điển rồi, nhiều khi một cơn nào đó, bắt buộc các bạn phải nói hung hăng, nhưng mà nói rồi không không bao giờ các bạn chấp. Đó là Bề Trên đã mượn bạn

và độ cho đối phương, độ cho những người gia đình. Chính tôi đã được hưởng rất nhiều về những cái giới đó. Mà tôi ngày nay mới được thanh tịnh và nói lại cho các bạn nghe.

Cho nên sau này nhờ đó mà chúng ta phá mê phá chấp. Chớ còn các bạn cứ luận trong kinh, xét trong sách mãi, cái mê chấp các bạn cũng vẫn còn vì không có cơ hội tháo gỡ, không có cơ hội đụng chạm làm sao các bạn có cơ hội tháo gỡ. Đụng chạm rồi các bạn mới tháo gỡ. Có nhiều người khóc triền miên rồi mới thấy rõ rằng cái tự ái của mình là hư là xấu. Rồi có người bực tức triền miên, rồi mới thấy tự ái không tốt, dọn nó đi, dẹp nó đi, bỏ nó đi. Đó rồi mới hưởng cái phần thanh quang chuyển hóa xuống cho tâm tư cho chúng ta sáng suốt. Không có một người nào có gia đình không có bị đụng chạm, không nhiều thì ít, chắc chắn bảo đảm với các bạn như vậy! Bây

giờ các bạn có lẽ độ cho cách mấy đi nữa cũng cái tâm tư bên trong, nó sự thật là sự thật, kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành, có sanh thì tự nhiên phải có khắc. Cái khắc đó là cái sự chống chọi mà sanh là sự hòa cảm. Cho nên gia cang, hai vợ chồng tới lão tới già bảy tám chục tuổi cũng còn có cái chỗ gây nữa. Tại vì cái khắc. Mà nhờ cái khắc đó là đem lại cái gì? Cái mức tiến, ăn năn hối cải nó mới tiến hóa và nó chấp nhận, nó thấy thật sự, chính mình sai, không phải bà vợ sai hay là không phải ông chồng sai. Nó ăn năn kia, nó mới tiến được! Còn không ăn năn không tiến được! Thế gian cho chúng ta làm cái gì đây? Ăn năn! Các bạn làm cha làm mẹ làm con làm vợ làm chồng để học cái bài ăn năn, ăn năn hối cải! Rồi xuống địa ngục cũng ăn năn hối cải. Còn làm tới Tiên Phật là phải giữ trọn lành thanh quang kia, mới được tiến hóa lên trên. Còn xử dụng thanh quang về sai, đi phục vụ cái chuyện trước ô và lẫn lộn trong trước ô để lợi

dụng cái bề thế của trược ô thì tự nhiên mình phải
kẹt rồi. Mình lấy cái thanh quang để hóa giải và dẫn
tiến tất cả những cái nguồn gốc của thanh quang để
tiến hóa, thì mình càng tiến hơn. Đó là công quả!
Nhưng mà phải có công trình mới làm được. Phải
thực hiện, phải thực hành công phu thì các bạn mới
thấy rõ. Càng thấy rõ rồi các bạn mới càng quý, quý
cái thể xác bạn, quý cái tâm linh bạn, quý cả càn khôn
vũ trụ, quý tất cả những sự huyền diệu ở xung quanh
các bạn. Sao bữa nay tôi lại xảy ra việc này, cũng là
một chuyện huyền diệu đưa đến cho tôi, đang thử
tâm tôi. Ngày mai nó xảy ra chuyện khác tôi lại cảm
ơn và tôi tiến thêm nữa. Tôi không có tổn thất cái gì
hết nhưng mà tôi lại được cái bài học của Thượng Đế
đã ban.

Cho nên các bạn càng tu, con người nó càng
khéo léo và sáng suốt thêm. Cho nên phải qua, qua

những bài thử thách đó, rồi các bạn mới thấy. Đó cho nên nhiều bạn tu muốn sống đời đời, rồi thấy ai chết, lo! Cái đó cũng sai nữa. Mọi người đều có một nghiệp quả của họ, họ học hết bài rồi họ phải đi. Họ có cái câu chuyện của tiền kiếp. Và các bạn tu thanh tịnh rồi, các bạn chấp nhận rằng, tiền kiếp các bạn đã làm sai! Thấy rõ quá trình của các bạn, bạn mới chấp nhận được. Còn người khác nói làm sao tin? Đó, cùng như những cuốn Địa Ngục Du Ký nói trình trạng này kia nọ, sự phân xử của địa ngục, của vua Diêm Vương rất phân minh. Khi các bạn đọc, các bạn chấp nhận rằng đúng, như vậy phải xử vậy nó mới đúng, nhưng mà làm sao các bạn tin?

Lại các bạn muốn tránh cái tội của các bạn, thấy chưa? Các bạn lặn xả vô. Đó tôi đã làm cái tội đó, tôi phải chấp nhận cái đó. Bây giờ tôi phải ăn năn hối cải và tôi tu, tôi mới giải thoát. Các bạn tu để làm gì?

Tu để giải thoát chớ tu để mang thêm nợ à? Cho nên trong cái tánh ý của các bạn, các bạn phải sửa chữa, rồi các bạn mới giải thoát được. Rồi các bạn càng vun bồi sự sáng suốt, các bạn thấy, các bạn cần phải học hỏi nhiều hơn, cần có nhiều cơ hội kích bác tới với các bạn và để các bạn học nhiều hơn. Bởi vì các bạn đã chịu đựng. Trong cái cơn vầy xéo là cái cơn tiến hóa vô cùng của tâm linh. Các bạn đã thấy rõ rồi, Đức Jesus Christ cũng vậy. Ngài cũng bị vô cùng về thể xác, Thích Ca cũng vậy, bị vô cùng trong rừng rậm nhưng mà Ngài cũng đến, vì sự cương quyết của Ngài không thay đổi, lúc nào cũng vậy đó thôi. Cho nên Ngài đạt được cái gương lành rất tốt để chúng ta soi mặt chúng ta, thấy rõ hành động tâm tối của chúng ta, thấy rõ sự ngu muội chậm tiến của chúng ta chúng ta mới tiến hóa được, chúng ta mới giải thoát được. Cho nên tôi thấy mỗi ngày tôi đều được học ở nơi các bạn, học các giới, từ âm thanh cho tới

hành động, tôi cũng phải học. Tôi thấy nhiều chuyện kỳ diệu và sự sáng suốt tôi đã thấy trong sự thấy của Bề Trên, cũng còn phải học mãi, bao la, lớn rộng, Phật Tiên tiến hóa, Nhơn sanh cũng tiến hóa, thú vật cũng tiến hóa, côn trùng cũng đang tiến hóa. Mình thấy mình mà chậm tiến thì mình hổ thẹn! Sự tranh đấu của côn trùng vạn vật, nó còn muốn tiến hóa hơn nữa, vì nó ở trong cái chỗ hẹp hòi chậm tiến, nó mong được tiến nhiều hơn. Mà chúng ta càng thấy rõ nó thì chúng ta phải hổ thẹn! Chúng ta đủ tâm linh, đủ điều kiện để sửa tâm sửa tánh để tiến hóa, mà không chịu sửa. Lại cứ than ván rồi không chịu làm, muốn có ăn. Đó là cái chuyện bê trễ chậm tiến.

Cho nên chúng ta phải phát tâm. Khi chúng ta tu rồi, phải phát tâm để giúp đỡ mọi người. Cho nên tôi nói, khen các bạn rằng, các bạn có tâm chỉ cho mọi người tu, cái chuyện rất cao quý. Phần đó là phần

phước, đại phước đức cho tương lai gia đình của các bạn, chứ không phải các bạn làm cái việc đó mà các bạn lỗ đâu! Cho nên các bạn đừng có nên so đo cái đó rồi mất tất cả những cái công quả quý báu của các bạn. Các bạn tự xóa đi, tại sao? Khi các bạn đã giúp được người mà các bạn còn kể lể thì các bạn vun bồi sự tăm tối đứng trước sự sáng suốt! Thì các bạn đã tự xóa cái công trình tiến hóa của các bạn, mà các bạn khao khát hơn và để giúp đỡ cho nhiều người, xây dựng cho nhiều người. Các bạn đừng có so đo, không có đoi khổ, không có nghèo cực. Mà chỉ thiếu sự thật thà với chính bạn mà thôi.

Đó cho nên chúng ta càng tu, nó lại càng vắn minh hơn, nó lại càng thấy rõ cái lỗi của nó hơn, nó phải tự sửa chữa, rồi nó mới qui nguyên về tứ đại giai không, sống trong cái bản thân tứ đại này, nước lửa gió đất đều hườn hư không, chả có gì đáng phải

bực bội và lo buồn nữa, Cho nên chúng ta giữ cái phần sáng suốt của phần hồn mà cứ tìm đường để đi lên mãi, và hóa giải những sự nan giải của nội tâm của chính chúng ta trước, nhiên hậu mới ảnh hưởng người khác. Đó là chánh pháp.

Nếu mà các bạn không chịu tự sửa chữa, tự hóa giải lấy mình, mà đem cái phần khôn lanh, thông minh của mình, đi sửa người khác, rốt cuộc mình phải vấp phải. Mình kêu người đó đẹp tự ái rồi mình vun bồi tự ái, cái đó không được, mình kẹt rồi, thấy không? Cho nên mình phải thực hành để ảnh hưởng người khác mới là đúng. Cho nên các bạn khi mà các bạn tu được thanh tịnh rồi, các bạn thích lắm, muốn lắm, muốn nói cho người khác, để cho họ ăn năn hối cải, để họ thấy cái sự vô cùng sẵn có của họ và thấy sự sai lầm của chính họ, có thể tạo ra bao nhiêu sự nguy hiểm, cho thể xác lẫn phần hồn của họ. Rồi

tự giam hãm họ trong cái phạm vi eo hẹp, không tiến nổi, bực trí khùng điên là ở trong đó. Cho nên chúng ta tu, chúng ta phải rõ, tại sao tôi phải tu? Vì tôi thiếu sót! Các bạn tu, đều là người thiếu sót! Tu bổ sửa chữa cho nó tốt hơn nữa. Nếu các bạn đầy đủ, các bạn đâu có tu! Các bạn là ngon lành, đâu có tu! Làm tiên làm Phật, cũng ở trong cái bậy bạ mà ra hết thấy. Chính thể xác của tôi, tôi thấy rằng trong cái sự sai lầm vô cùng chúng ta mới được sửa tới vô cùng. Ngày nay tôi tu là để tôi sửa chứ tôi làm sao giỏi hơn người ta được, làm sao tôi giỏi hơn các bạn được. Cái đường tôi đi là đường của các bạn đã và đang đi, rồi chúng trao đổi rồi chúng ta học thêm. Hằng tuần chúng ta gặp nhau để trao đổi để học thêm. Nhưng mà nhiều người đang thắc mắc được biết, muốn biết cái tiền kiếp của chính mình. Mà người khác nói làm sao mình tin. Bởi vì mình đã ở trong sự ngu muội, chín tháng mười ngày giam hãm trong cái bóng tối,

trong bụng mẹ rồi đưa ra rồi hưởng được một chút ánh sáng đây, rồi muốn biết đủ chuyện hết. Nhưng mà đó là thật sai lầm.

Chỉ có tu để bạn khai triển cái bóng tối trong nội tâm nội tạng của bạn đây, rồi các bạn thấy thật sự sáng suốt, thấy sự sai lầm của chính bạn, bạn mới thật sự là ăn năn hối cải, sửa chữa. Cho nên nhiều người ở địa ngục, chết rồi xuống địa ngục bị giam hãm, bị giáo dục và cho nó hồi sinh lại để nói cho dương gian nghe rằng không nên làm những điều sai quấy đó. Nhưng mà mấy ai tin, họ vẫn tiếp tục. Cho nên phải cho họ đặng, chúng ta có cơ hội đặng là quý lắm, có cơ hội học.? Chúng ta vấp phải thì chúng ta mới có cơ hội sửa để tiến hóa. Còn nếu chúng ta không vấp phải không bao giờ chúng ta chịu sửa. Các bạn nhìn nhận điều đó không? Sự sai lầm mỗi người đều có. Cho nên chúng ta phải ăn năn hối cải,

phải tìm hiểu lấy ta.

Cho nên phải nói tôi tâm tôi, tôi phải tìm tôi ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Thực chất của tôi là gì? Thì tự nhiên các bạn sẽ trở nên một người nghiêm trang và sáng suốt. Vì các bạn tìm hiểu được các bạn rồi, các bạn là người có vị trí, chủ nhân ông của tiểu thiên địa đang trụ trì trong cái thể xác hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Thành ra sự nghiêm trang đó nói sẽ về với các bạn. Nghiêm trang đó do đâu ban bố cho các bạn? Trách nhiệm của các bạn đối với vạn linh trong tiểu thiên địa này. Cho nên các bạn phải chịu trách nhiệm, xây dựng vạn linh trong tiểu thiên địa này, để dẫn tiến cho nó, vượt qua những sự bão bùng nguy hiểm, trong cơn động loạn, suy tư eo hẹp, mà nó làm cho chủ nhân ông bơ vơ không tiến nổi. Khi chúng ta ý thức được rồi, chúng ta lại trách nhiệm nhiều. Mà trách nhiệm sửa chữa đó, nó trở nên con

người nó nghiêm trang, và lại sáng suốt hơn! Đó các bạn mới thấy rằng, các bạn tu về vô vi là các bạn học viên cả càn khôn vũ trụ. Các bạn bước vào trong cửa trường đại học của càn khôn vũ trụ. Càng ngày càng học, càng nhận bài, càng trả bài, càng tiến hóa. Trả đúng, các bạn được nhẹ! Trả không đúng, thì các bạn phải tái học. Cái đó đương nhiên phải có! Cho nên không có than trách ai hết. Cho nên nhiều bạn tu rồi nói, ô sao tôi tu tôi chán đời đồ này kia kia nọ đủ thứ hết.

Bạn có chán có chê, có tiến, đủ mọi giới các bạn phải học. Chán tới vô cùng là các bạn hết chán, vui tới vô cùng là các bạn hết vui. Thấy không? Buồn tới vô cùng thì các bạn hết buồn! Thấy rõ chưa? Mọi sự việc nó phải đi tới rõ rệt, xong mọi thứ các bạn mới yên. Còn nếu mà nó không rõ rệt thì các bạn cũng còn ở trong sự thắc mắc. Cho nên nhiều người

tu, trách cả ông Trời, trách cả ông Phật. Tôi làm cái bàn thờ tốt đẹp, mỗi ngày phụng sự bốn lần, tứ thời, nhưng mà ngày nay tai nạn cứ tới trong nhà hoài, tại vì sao? Tại vì không chịu sửa tánh. Bề Trên cho các bạn học để sửa tánh, xây dựng tâm tánh để tiến hóa. Chứ đâu có kêu bạn sửa cái bàn cái ghế mà đem được cái bàn cái ghế đi đâu! Cho nên sự sai lầm của mình lại không chấp nhận, rồi đâm ra bảo vệ sự sai lầm. Nếu mà ai khuyên mình sửa nội tâm, lại trách! Chứ nội tâm tôi đã làm gì mà kêu tôi sửa? Cả ngày tôi lo tôi phụng sự cái bàn, tôi thấp nhang như vậy mà nói kêu tôi sửa cái gì? Nhưng mà kỳ thật bên trong không chịu sửa! Cho nên không đắc chứng! Cho nên tu phải sửa bên trong. Các bạn biết lo bàn thờ thì bắt các bạn phải dọn cái bàn thờ đó vào tâm. Cái bàn thờ đó mới là chánh đáng. Chứ còn ý lại nơi cái bàn thờ cũng không chánh đáng! Các bạn vun bồi được cái thanh điền và thanh điền của các bạn hòa

hợp với thanh quang ở bên trên, đó là bàn thờ chánh công rồi. Bàn thờ các bạn được trong lành rồi, sáng suốt rồi, nhẹ nhàng rồi. Lúc nào các bạn cũng nghĩ người đối phương là một vị Phật, người đối phương là một tình thương của Thượng Đế, ban cho chúng ta. Cõi Ngài dạy cái gì đây? Ngài chửi tôi là một bài dạy. Ngài khen tôi cũng là một cái bài dạy. Hai bài tôi cũng phải học hết. Chú không phải là tôi chấp nhận những sự khen và tôi chê những sự chửi. Thì lúc đó các bạn thấy, cái đường lối xây dựng rõ rệt, chính mình tiến hóa trong cái chu trình hành hương, trung dung, đời đời kiếp kiếp, không bị sa ngã.

Còn nếu các bạn thích người ta khen, ghét người ta chê, thì không bao giờ các bạn đi tới đâu hết! Thích người ta khen thì các bạn chỉ ở cái giới khen đó thôi. Còn ghét người ta chê thì các bạn ở trong cái chấp đó thôi. Đâu có tiến được! Cho nên con người,

cái tâm mình eo hẹp sân si nhỏ mọn không thấy, tưởng là đúng, tưởng là vĩ đại. Nhưng mà gieo sự sai lầm ở trong tâm thức không hay. Cho nên nhiều khi đau khổ vô cùng. Tầm đạo này đã rồi đi tầm đạo khác, bán tín bán nghi, không chịu tu! Khi mà mình tưởng người đó giả thì chính mình là giả đó!

Khử trừc lưu thanh mà không chịu làm cho sạch, rồi lo chuyện bề ngoài, để thu hút thêm cái trừc và động. Làm sao có cơ hội tiến hóa? Cho nên tôi thấy, mỗi tuần tôi rất vui được gặp các bạn và để nghiên cứu thêm, chúng ta lại cởi mở thêm. Tâm tư chúng ta được xóa bỏ một phần nào sự động loạn. Vì chúng ta đang sống trong nhịp thở của Thượng Đế thì cũng chung với nhau thôi.

Sự đau khổ chúng ta đồng chia sẻ và sự vui sướng chúng ta cũng đồng chia sẻ. Rồi chúng ta sẽ

học hỏi và tiến hóa, sửa mình để đi tới. Càng ngày càng sửa thì càng tiến. Mỗi tuần mỗi gặp mỗi học mỗi tiến. Đó chúng ta thấy tuần này, người này chết, người kia sanh, luôn luôn cũng là bài học. Để cho các bạn tìm trong cái sanh nó có cái tử, trong tử nó có cái sanh, càng thấy rõ hơn. Càng thấy càng sáng suốt hơn. Cái định luật của phần hồn là bất diệt. Chúng ta phải nhìn nhận rõ ràng là phần hồn bất diệt. Cho nên phần hồn là sự sáng suốt vô cùng, cho nên các bạn giữ lấy để tiến.

Cho nên hôm nay bài nói nó cũng hơi dài! Mà chúng ta lại sẽ tiếp tục đàm luận thêm, giữa anh chị em, để có những cái gì quý báu hơn, chúng ta sẽ đóng góp và xây dựng để học hỏi thêm. Thì chúng ta mong rằng, sẽ tiếp tục có nhiều cơ hội để đàm luận, để sửa chữa nội tâm nội tạng và thấy rõ sự sai lầm của chính

mình. Càng ngày càng thấy nhiều hơn thì các bạn sẽ càng tiến hơn.

Cảm ơn các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên